

Нема тог реалног националног циља који актуелна власт Србије неће жртвовати у име имагинарног европејства

Тврдити за српски народ да се налази у пресудном периоду за своју будућност у неком часу, бар што се тиче два последња века, јесте својеврсни плеоназам. Чини се баш због тога што се важни национални послови нису обављали када им је било време. Све што је потом уследило бивало је још драматичније и нерешивије. Ово време које ми живимо спада такође у још једну од многих српских декада у којима је нечињење превелике штете националном интересу самим тим рад у корист српског националног пројекта. Када би било тако могли бисмо се нечему и надати у скоријој будућности. Нажалост, ствари стоје управо супротно и то је превасходни мотив и разлог за овај напис. Наиме, уместо да као народ, пре свега посредством елите, разумемо своје време, његову бит, и да на основу тога одредимо своје деловање, српска владајућа класа немајући никакав однос према фактору времена, које у овом часу ради за Србе, срља у доношење одлука које, ради тренутног распореда политичких снага у свету, а и на Балкану, једино могу бити на штету српског народа.

Не мислим да је *чекање најбоља политичка филозофија*, не мислим чак ни то да је то уопште добра политичка филозофија, али њена употребљивост мора се мерити и у односу на околности у којима се делује, снаге којима се располаже и најзад оптималношћу стратешких циљева. Поставља се врло озбиљно питање због чега се властима у Србији толико жури да затварају нека од највиталнијих националних питања, а која су отворена противно српској вољи, а самим тим супротна и српском интересу. Можда је та *политичка журба* за коју нема образложења мотивисана неким другим разлозима па би најмање требало у јавној дебати проверити о чему се ту заправо ради. Или се можда ради о завршној епизоди комунистичког пројекта где су српски народ очеви и деде ових који сада владају Србијом – Србе водили у светлу будућност, док њихова деца и унуци Србију воде у конфузну и неизвесну Европску унију, наравно то никако не треба сметнути с ума, без алтернативе и по сваку цену. Уз то, чини се, да код српских власти данас не постоји ниједан реални национални циљ који је од виталног значаја за опстанак српског народа, Србије и Српске а да он не би био подређен имагинарном циљу конфузног и неискреног европејства.

Актуелна мандатна политика власти у Србији не кореспондира са српским националним и државним интересом него се искључиво нарцисоидно бави сама собом не водећи притом

рачуна чак ни о елементарним, а да не говоримо о историјским интересима српског народа.

Своједобно је Макијавели домислио политичку девизу да *циљ оправдава сва средства* како би се до тог циља дошло. У данашњој српској политичкој пракси та се политичка максима може преформулисати у то да се за *европски циљ имају жртвовати сви српски циљеви и интереси.*

У српској политици данас успостављена је једначина у којој се за *могуће нешто даје све реално*

. Површном политиком данашњих носилаца власти у Србији, без икаквог дубљег историјског разумевања њеног значаја за српски национални интерес, угрожава се Република Српска. Изручивањем Радована Караџића пре три године и генерала Ратка Младића ових дана, не са циљем да се, како у хору са лицемерним Западом допевавају српски функционери у Београду, задовоље њихове наводне жртве, него пре свега да се тиме отвори простор да се у хашком политичком жрвњу самеље и жртвује Република Српска. Тим захватом до те мере би био ослабљен положај српског народа и саме Србије да ми је у овом часу тешко наслутити у ком би смеру могла да се настави деструкција Србије. Можда се тим актом жели „решити“ српско питање по мери српских непријатеља. Поданичким односом актуелне власти у Србији према Западу суверенитет Србије на Косову и Метохији све је минималнији. Текући преговори са Приштином, како се то еуфемистички именује, које води државни секретар у Министарству спољних послова Србије по самом наслову српског преговарача *предмет преговора се третира као спољнополитичко а не, као што би то требало да буде, као унутрашње политичко питање Србије.*

Јуче и данас изручују се хашком жрвњу најважнији српски људи нашег времена, носиоци борбе за самоодржање и самопоштовање српског народа, симболи његовог отпора и части и то да ствар буде још гора уз осећај радости и без трунке стида оних који то чине, сутра ће се испоручити најважнија српска земља Косово и Метохија, а све уз образложење да то други хоће, да то други траже од нас да би нас признали само ако нас нема и томе слично. Има ли томе краја? Ко нам гарантује да неће један од захтева Запада колико сутра бити да се одрекнемо православља и у том циљу укинемо Српску православну цркву. Као што рече песник за Бога да би више волео да Бога нема, па да дође, него да га има, а да не долази – једнако тако би се у овој прилици могло рећи да је боље да Срба и српских земаља има, па да их не признају, него да нема ни Срба ни српских земаља а да су признати. Постојање је изнаг свега оно је од Бога и тиме је изван надлежности људи ма како се они звали и ма колико они моћни били.

Када се једног дана, а тај дан свакако мора доћи, буде оцењивало ово време у коме се

Политички цинизам и безобзирни прагматизам

Пише: Боривој Рашуо
петак, 24 јун 2011 06:46

водила мандатна политика срачуната на властито очување власти и својих положаја, а не политика која би као свој главни мотив имала остваривање националних и државних интереса српског народа, ова власт неће се на том суду историје провести добро. Не треба заборавити да је то мала утеха, с обзиром на то какве штетне последице прави ова власт. Неке од њих су и трајног карактера и угрожавају и нацију и државу, те ми се стога чини да би уместо политичког цинизма којим се служи данас како власт, тако и највећи део опозиције, зарад рђавог прагматизма, требало у српском народу пронаћи снаге која би успела да учини много више за властито самоодржање. То није нереално и стога што тој политичкој снази (а у једном ранијем напису као ту снагу видео сам српску младост) не треба много а да успе. *Потребно је само да на српско питање гледа изнутра, а не да на њега гледа споља, да свој легитимитет црпе из Србије а не, на пример, из Брисела и Белгије.*□